



Ágoston Ernő festő, grafikus 1889. szeptember 8-án született Sopronban. Középiskoláit a soproni állami főreálban végezte.

Kivételes képességét tanára, Seemann Kálmán korán felismerte.

Ágostonnak már diákkorában szenzációs sikere volt a Soproni Naplóban megjelent karikatúra sorozatával. Tanárai közül Seemannon kívül Bella Lajost szerette legjobban, akinek a várhelyi kelta sírok feltárásánál örömmel segédkezett.

Nagy műveltségű, haladó szellemű fiatalember volt, a város irodalmi életének „modernjeivel”, Gyóni Gézával és Nagy Lajossal barátkozott. 1910-ben tett érettségi vizsgát.

A Képzőművészeti Főiskolán szerzett rajztanári oklevelet 1914-ben, Ferenczy Károly és Réti István tanítványaként. Nyaranta a szolnoki művésztelepen Fényes Adolf mellett dolgozott.

A főiskola után visszatért szülővárosába, Sopronba, és ott vállalt rajztanári állást. 1914-ben a soproni Laehne-féle magángimnázium rajztanára lett.

Az első világháborúban a 18-as honvéd gyalogezredben szolgált, szerencsére nem került menetszázadba. Leszerelése után lemondott tanári állásáról, szabadművészként dolgozott, a köré tömörülő fiatal tehetségeket azonban szenvedélyesen, szigorú szeretettel tanította.

Az 1920-as években részt vett budapesti tárlatokon, kiugró országos sikerei voltak: 1924-ben elnyerte az állami grafikai nagydíjat, és 1926-ban a Székes főváros díját.

Szerteágazó munkássága során tervezett üveglakokat, falfestményt.

A II. világháború éveiben életkedve megtorpant. Sopron 1944. december 6-ai bombázása porig sújtotta. Pestre menekített hitvese - aki a nyilasok üldözöttje volt - meghalt a főváros ostroma alatt. A háború utolsó szakaszát a meghasonlott művész elhúzódva, Csapodon töltötte. Sokáig vissza sem akart térni a városba; voltak, akik már öngyilkossága hírét rebesgették. 1947-ben - Füredi Oszkár baráti segítségével - végre mégis hazaköltözött. Lassan kedélye is, munkakedve is visszatért. Még tíz, művekben gazdag év adatott számára.

Legjelentősebbeknek grafikai munkáit tekinthetjük, és késői éveinek pasztell képeit.

Nagy álma, a szabad rajziskola csak 1947-ben valósult meg. Növendékei közül öten is bejutottak a Képzőművészeti Főiskolára.

Szerepet vállalt a város művészeti életében, haláláig vezette a Soproni Képzőművészeti Szabadiskolát (1947-57), útjára indítva számos jelentős művészt.

Organizátori hajlama révén sokáig volt a képzőművész kör elnöke, majd 1955-től haláláig az újra önállóvá lett városi munkacsoportot vezette.

Országos rangú festő-grafikus volt; a századfordulós soproni nagy nemzedék pictor doctusa.

Művészetét a mesterségbeli tudás és a mesterségbeli abszolút műveltség jellemezte.

Egyaránt tökéletes volt az ecset és a karcolótű, a szén és a kréta kezelésében. Hunyt szemmel, fejből tudta rajzolni szülővárosát. Az impresszionizmus híveként a hirtelen fölfénylő látvány, a pillanatba beleférő örök szépség teljességét kereste.

Néhány rövid külföldi tanulmányútját leszámítva, egész életét Sopronban töltötte. Eggyé forrott szülővárosával; utcáit, tereit, templomait és emberalakjait annyira ismerte, hogy szinte az egész soproni képeskönyvet a homloka mögött hordozta.

Sopronban a hivatalos intézmények állandó megbízói és vásárlói voltak. 1938-ban készült el élete fő művével, a kópházi búcsújáró templom freskójával. Keze munkáját dicsérik a brennbergi stációk is csakúgy, mint a megyeházi levéltár és a zsidó temető ravatalozójának üvegablakai. Jelentős a város megrendelésére készült történelmi szénrajz sorozata is. Lelkesen és nagy szakértelemmel vett részt Sopron művészeti életének irányításában.

A posztimpresszionizmus nagy tehetségű, ihletett művésze volt. „Színeimben költő lettem, elszakadva a természettől. Olyan tartalmas valami az, ha az ember belülről alkot” - vallotta magáról egyik levelében. Figurális képek, portrék, városképek gazdag sora került ki a keze alól. Dolgozott olajjal, szénnel, pasztellkrétával, de mestere volt a rézkarcnak és a fametszésnek is. Legmagasabbra eszményien finom grafikáival jutott.

1957. augusztus 27-én hunyt el.

Berecz Dezső, a hűséges jó barát, az egykori Frankenburg Irodalmi Kör utolsó elnöke írta róla megrendült nekrológiájában: „Sopronban leszakadt egy párkány, ledőlt egy oszlop.”

Művei a soproni Liszt Ferenc Múzeumban láthatók.

Forrás : Wikipédia; Soproni Aranykönyv - 2000